

CSEHY ZOLTÁN

## Színek könyve

(POSZTHUMÁN JARMANIÁDA, 1–7)

1.  
1906, Potters Bar, 21 km-re Londontól (csak a szám miatt  
írom: 13 mérföld): Hertfordshire megye,  
ahol ókori fazekasok korongjai pörögtek,  
az agyagba finom ujjak törleszkedtek,  
most és mindörökké (képeslapon nézi) Edward-kori lányok  
kifehértett vidámsága tombol, Chroma  
lámpaernyő-kalapjuk elektromos erejét másolja,  
liliom-magabiztosságukat a védőszentjeik kezében,  
a szüzesség még korántsem látszó mártíriumát. A  
bogáncs tapad így az emberre, mondja az anyja.  
A kiásott római cserépért jól fizetnek: a Hadrianus-kori  
mélybe Chroma is leásott, és a Nílus hét ágáig jutott,  
és egy fiú magabiztos, fehér hulláját látta úszni az egyiken.  
De most még inkább lány volt, Potters Bar-i lilioma  
saját festményének lassan száradó mellékalakja,  
már ekkor tudta, minden a mellékalakokért van a művészet  
ürügyrendszerében. Apja kiásott egyszer egy római  
cserépmécsést, de olyan obszcén jelenetet ábrázolt,  
hogy dühében eltörte. Az anyja egy hétig bögött: mennyi,  
mennyi pénz kell, és ha... ha egy kicsit visszafogja magát,  
ha nem gyűlöli úgy... a boldog tudatlanság kifehértett  
lányimitátorait.... a fiús tavasz vadgesztenyeszagú  
elsőáldozóit, azt a fiút, akiről nem is tudta, hogy a Nílusba  
ölte magát, a saját fiát, aki Edward-kori lányokat fest  
rég, gyűrött képeslapokról.

2.  
A víz sárga, mert a felfújható gumicsónak sárgáját  
játssza újra. Készülj a sárga koncertjére,  
a gyerekszoba kiköltöztetésére a csónakba,

a csónakba, mely most medence, nincs menekvés,  
a mentőcsónakot szép lassan a délután mélyére süllyeszti a víz.

3.

A magakellettó fehér: a tisztaság illúziója,  
gyilkosa vágynak, erotikának. A menyasszonyi  
ruha alatt a fekete tangabugyi vagy a bíbor  
csipke magánya. Chroma látja magát,  
ahogy az oltár felé tart, a padsorok telis-tele,  
Michelangelo, Caravaggio és Hadrianus az első sorban, mögöttük  
Oscar Wilde és Bosie, Verlaine és Rimbaud,  
Tommaso de' Cavalieri egy szonett sarkába húzódik,  
az oldalhajóból Szent Sebestyén nyílponos pillantása,  
a karzaton érzelgős-lányos Jonatán, hárfázó Dávid,  
Thomas Mann fehér lakkcipője most lép  
Le Platt-Lynes fotójáról. Az elfojtás egymásra habosított  
arányai és perspektívái.

És ha még a menyasszony hasfala mögé látnál:  
közvetlenül az úgynevezett teherre! Chroma szinte lekottázza,  
ahogy a fehér összeszedetten halad a rítus nyomvonalán:  
a szereposztás szerint ő a természet rendje szerint való fekete.  
Amikor az oltár elé áll, legjobb barátja, David, búgó hangon  
súgja a fülébe: „Élvezz a számba! Gyere, élvezz a számba!”

4.

Canova antik kísértetei,  
orvosi szobrászat, műtőasztal-higiénia,  
ahogy leoperálják az elszíneződött részeket,  
most, ahogy a meztelen égőt nézi a kórteremben,  
ez az én testem, fényt és árnyékot vérzik,  
felfalja lassan a pestis,  
Chroma nem fogja az esztétet veszteni, nem fog  
obszcén dolgokat kiabálni, mint az a másik,  
az a rettenetes férfi, aki a linóleumon taknyolt  
el, kitépte a kezéből a túket, csöveket,  
azt akarta, basszák meg, azt üvöltötte,  
hogy ő egy koszos buzi, és azonnal basszák meg,  
ez az utolsó kívánsága, hát olyan nagy dolog ez,  
aztán elesett és összezsínálta magát a folyosón.

A gyógyszerektől van,  
mondta a higgadt ápoló, pedig őszintének hatott,  
az utolsó fázis ilyen: szobor lesz ebből is,  
szép lassan kioperálják belőle a színeket. Mellékalak  
a pestis Canova-domborművén. Az antikvitás  
kísértete. A halál ad formát az életnek, mondja  
Chroma filmjében a filozófus. Nem tudná még egyszer megnézni.  
A meztelen égőt figyeli inkább, a meztelen égő napról napra szebb,  
elképesztő, ahogy teszi a dolgát.

5.

Ha Malevics fehéren fehérje a „menny bélése”,  
és ha a festészet a fehér szabadság  
színtelen szakadékába kénytelen zuhanni,  
mi értelme van kiszolgálni egyetlen hatalomittas  
színt, mely nyilvánvalóan téves önmeghatározásokkal hozakodik elő?  
Nem épp a fehérrel, az ólomfehérrel  
mérgezték magukat a rómaiak? És a festőbetegség? Nem a fehér okozza-e?  
A mindent lefedő titániumfehér harcedzett izmait  
nézegeti a tükörben. A történelmi fehér, a retusáló fehér.  
Anyám elvitt megnézni a Fehér Tornyot:  
koszos és szürke volt, a Whitehall még koszosabb, még  
szürkébb, és Rómában a Nagy Írógép, hiába mossák, kétségbeesetten  
szürke. Malevics fehérje lenne a kivétel?  
Anyám, ilyen nincs.

6.

Fehér kontyvirágot, fehér kontyvirágot,  
Apám! – mondta Chroma, a születésnapomra,  
ha szeretsz, fehér kontyvirágot kérek! 106  
nemzetség, 4000 faj: lehet vitorlavirág (*Spathiphyllum*)  
vagy titánbuzogány (*Amorphophallustitanum*),  
fehér kontyvirágot a születésnapomra.  
Ki vagy te, Vita Sackville a sissinghursti kastélykertben?  
Mordult rám zsávolyszöld apám, a katonaruhás,  
örült, hogy két nap eltávozást kapott,  
és én így fogadom, hogy ezt kell hallania,  
mert a rohadt szirénázás nem elég,  
hogy kontyszar vagy mi a picca,

mit csináltál ezzel a gyerekekkel, asszony?  
üvöltötte, aztán egy bádogdobozt vetett elé,  
telis-tele halott, temetetlen ólomkatonával.

7.

Trevelyan könyvében a fehér lovag,  
a miniatúrát ahogy körbenövi a fehér rózsza,  
hasított ujjú zeke, keze a szívéen, nekidől  
egy fának, jaj, Nicholas Hilliard,  
hogy rajzoltál ilyet? A légvédelmi szirénák  
elől be a tornyokba, be a bombázás  
elől ezekbe a rózsákkal benőtt,  
időtlen tornyokba, a Képes angol társadalomtörténetbe,  
a két fedél biztonságába,  
a fekete-fehér világba, ahol  
nyakfodrot viselnek a lovagok,  
és ahol fekete-fehérben is színes a páva farka,  
és elpirul az iskolásfiúk orra.

